



Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 26. apríla 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Regionálna daň z veľkých obchodných prevádzok – Sloboda usadiť sa – Ochrana životného prostredia a územné plánovanie – Štátna pomoc – Selektívne opatrenie – List Komisie, ktorý informuje o odložení sťažnosti – Existujúca pomoc“

Vo veci C-233/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) z 10. marca 2016 a doručený Súdnemu dvoru 25. apríla 2016, ktorý súvisí s konaním:

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

proti

Generalitat de Catalunya,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia C. G. Fernlund, J.-C. Bonichot (spravodajca), A. Arabadžiev a E. Regan,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: L. Carrasco Marco, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. júla 2017,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED), v zastúpení: J. Pérez-Bustamante Köster, F. Löwhagen, abogados, a J. M. Villasante García, procurador,
- Generalitat de Catalunya, v zastúpení: R. Revilla Ariet, R. Riu Fortuny, letrados, a F. Velasco Muñoz Cuellar, procurador,
- Európska komisia, v zastúpení: N. Gossement, P. Němečková a G. Luengo, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 9. novembra 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: španielčina.

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 49 a 54 ZFEÚ, ako aj článku 107 ods. 1 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (Národná asociácia veľkodistribútorov, ďalej len „ANGED“) a Generalitat de Catalunya (regionálna vláda Katalánska, Španielsko) vo veci zákonnosti dane, ktorej podliehajú veľké obchodné prevádzky nachádzajúce sa v Autonómnom spoločenstve Katalánsko.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Článok 1 písm. b) a d) nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, 1999, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) stanovuje:

„Na účely tohto nariadenia:

...

b) ‚existujúca pomoc‘ bude znamenať:

...

ii) autorizovanú pomoc, to znamená schémy pomoci a individuálnu pomoc, ktoré boli schválené Komisiou alebo Radou;

...

iv) pomoc, ktorá sa považuje za existujúcu pomoc podľa článku 15;

v) pomoc, ktorá sa považuje za existujúcu pomoc, pretože možno stanoviť, že v čase, keď nadobudla účinnosť, nepredstavovala pomoc a následne sa stala pomocou v dôsledku vývoja spoločného trhu a bez toho, aby ju členský štát upravoval. Pokiaľ sa určité opatrenia stanú pomocou po liberalizácii činnosti podľa práva spoločenstva, tieto opatrenia sa nebudú považovať za existujúcu pomoc po dátume stanovenom pre liberalizáciu;

...

d) ‚schéma pomoci‘ bude znamenať akýkoľvek akt, na základe ktorého bez potreby ďalších vykonávacích opatrení možno udeliť individuálnu pomoc podnikateľom, definovaným v rámci aktu všeobecným a abstraktným spôsobom a akéhokoľvek aktu na základe ktorého pomoc, ktorá nie je spojená so špecifickým projektom, sa môže poskytnúť jednému alebo viacerým podnikateľom na neurčité časové obdobie a/alebo v neurčitej sume.“

- 4 Článok 15 nariadenia č. 659/1999 stanovuje:

„1. Právomoci Komisie vymáhať pomoc budú predmetom vymedzeného obdobia [podliehať premlčacej lehote – *neoficiálny preklad*] desiatich rokov.

2. Vymedzené obdobie začína [Premlčacia lehota začína plynúť – *neoficiálny preklad*] dňom, kedy sa protiprávna pomoc udelila príjemcovi buď ako individuálna pomoc[,] alebo ako pomoc podľa schémy pre pomoc. Akýkoľvek akt vykonaný Komisiou [Akékoľvek opatrenie prijaté Komisiou – *neoficiálny*

preklad] alebo členským štátom konajúcim na žiadosť Komisie v súvislosti s protiprávnou pomocou preruší vymedzené obdobie [preruší plynutie premlčacej lehoty – *neoficiálny preklad*]. Po každom prerušení sa začne čas počítať od začiatku [Po každom prerušení začne plynúť nová premlčacia lehota – *neoficiálny preklad*]. Vymedzené obdobie sa pozastaví na také dlhé obdobie, na aké je [Premlčacia lehota nebude plynúť, kým je – *neoficiálny preklad*] rozhodnutie Komisie predmetom konania na Súdnom dvore [Európskej únie].

3. Akákoľvek pomoc, v súvislosti s ktorou vymedzené obdobie uplynulo [premlčacia lehota uplynula – *neoficiálny preklad*], sa bude považovať za existujúcu pomoc.“

- 5 Prechádzajúce ustanovenia boli prevzaté v totožnom znení do nariadenia Rady (EÚ) 2015/1589 z 13. júla 2015 stanovujúcom podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. EÚ L 248, 2015, s. 9).

Španielske právo

- 6 Ley 16/2000 del Parlamento de Cataluña, del impuesto sobre grandes establecimientos comerciales (zákon 16/2000 katalánskeho parlamentu o dani z veľkých obchodných prevádzok) z 29. decembra 2000 (DOGC č. 3295 z 30. decembra 2000, a BOE č. 20 z 23. januára 2001, ďalej len „zákon 16/2000“), zaviedol daň z veľkých obchodných prevádzok (ďalej len „IGEC“) na území Autonómneho spoločenstva Katalánsko.
- 7 Článok 2 zákona 16/2000 spresňuje, že táto daň sa vyberá z osobitnej ekonomickej kapacity veľkých obchodných prevádzok, ktoré s prihliadnutím na ich veľkú predajnú plochu môžu nadobudnúť dominantné postavenie a spôsobiť negatívne vplyvy na územie a životné prostredie, pričom na nákladoch, ktoré z toho plynú, sa nepodieľajú.
- 8 Článok 3 tohto zákona vyhradzuje príjmy z IGEC na modernizačné opatrenia miestneho obchodu v Katalánsku, ako aj na realizáciu akčných plánov v oblastiach dotknutých zriadením veľkých obchodných prevádzok.
- 9 Článok 4 uvedeného zákona upravuje, že okolnosťou zakladajúcou daňovú povinnosť IGEC je využívanie predajnej plochy rovnej alebo väčšej ako 2 500 m² samostatnými veľkými obchodnými prevádzkami, ktoré sa zaoberajú maloobchodným predajom.
- 10 Podľa článku 5 zákona 16/2000 sú od tejto dane oslobodené samostatné veľké obchodné prevádzky, ktoré vykonávajú ich činnosť v oblasti záhradníctva a predaja vozidiel, stavebných materiálov, strojov, ako aj priemyselných súčiastok.
- 11 Článok 6 tohto zákona spresňuje, že IGEC sú povinné platiť fyzické alebo právnické osoby, ktoré vlastnia samostatnú veľkú obchodnú prevádzku, bez ohľadu na to, či sa táto prevádzka nachádza v kolektívnej veľkej obchodnej prevádzke.
- 12 Článok 8 uvedeného zákona upravuje, že základ na určenie dane sa zníži o 60 % pre obchodné prevádzky, ktorých činnosť sa týka prevažne predaja nábytku, sanitárnych výrobkov, dverí a okien, a pre predajne potrieb pre domácich majstrov.
- 13 Článok 11 toho istého zákona spresňuje spôsoby výpočtu dane, ktoré zohľadňujú predovšetkým počet obyvateľov obce, v ktorej sa prevádzka nachádza.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 14 Regionálna daň z veľkých obchodných prevádzok bola na celom území Autonómneho spoločenstva Katalánsko zavedená zákonom 16/2000 s cieľom kompenzovať možné vplyvy týchto veľkých obchodných prevádzok na územie a životné prostredie. Regionálna vláda Katalánska zaviedla túto daň prostredníctvom Decreto 342/2001 por el que se aprueba el Reglamento del impuesto sobre grandes establecimientos comerciales (dekrét č. 342/2001 o schválení právnej úpravy o dani z veľkých obchodných prevádzok) z 24. decembra 2001 (DOGC č. 3542 z 28. decembra 2001).
- 15 V priebehu roka 2002 podala ANGED, asociácia, ktorá na národnej úrovni združuje veľkodistribútorov, na Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Najvyšší súd Katalánska, Španielsko) žalobu o vyhlásenie neplatnosti tohto dekrétu z dôvodu jeho nezlučiteľnosti ako so slobodou usadiť sa, tak aj s právnymi predpismi o štátnej pomoci. Tento súd odložil svoje rozhodnutie do prijatia rozhodnutia o ústavnej sťažnosti podanej španielskou vládou na Tribunal Constitucional (Ústavný súd, Španielsko) proti tej istej právnej úprave. Po tom, čo Tribunal Constitucional (Ústavný súd) vydal 5. júna 2012 zamietavý nález, Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Najvyšší súd Katalánska) tiež zamietol žalobu, ktorú podala ANGED. Posledná uvedená asociácia podala kasačný opravný prostriedok proti zamietavému rozsudku na Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko).
- 16 ANGED tiež predložila Komisii sťažnosť týkajúcu sa zavedenia IGEC a jej údajnej povahy štátnej pomoci. Komisia v nadväznosti na žiadosť o spresnenie adresovanú španielskym orgánom ich listom z 2. októbra 2003 informovala, že svoje vyšetrowanie skončila a sťažnosť odložila. Komisia totiž po tom, ako zanalyzovala vlastnosti IGEC z hľadiska článku 87 ods. 1 ES, dospela k záveru, že táto daň je v súlade s právom štátnej pomoci, keďže z nej plynúce príjmy neboli určené na podporu konkrétnych obchodných podnikov alebo oblasti činnosti.
- 17 V nadväznosti na novú sťažnosť, ktorú podala ANGED v roku 2013, však Komisia listom z 28. novembra 2014 informovala španielske orgány, že po novom predbežnom posúdení režimu IGEC možno oslobodenie priznané malým obchodným prevádzkam, ako aj určitým špecializovaným prevádzkam, považovať za štátnu pomoc nezlučiteľnú s vnútorným trhom, a že je nevyhnutné, aby Španielske kráľovstvo túto daň zrušilo alebo upravilo.
- 18 V tomto kontexte Tribunal Supremo (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Majú sa články 49 a 54 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bránia existencii regionálnej dane, ktorá sa vyberá z využívania samostatných veľkých obchodných prevádzok, ktorých predajná plocha je minimálne 2 500 m², z dôvodu ich možného vplyvu na územie, životné prostredie a oblasť miestneho obchodu v tomto regióne, ale ktorá sa podľa zákona uplatňuje bez ohľadu na to, či sa tieto obchodné prevádzky nachádzajú mimo konsolidovanej urbanistickej oblasti alebo v rámci nej, a prakticky sa väčšinou týka podnikov z iných členských štátov, s prihliadnutím na to, že:
- a) sa nedotýka obchodníkov, ktorí vlastnia viaceré obchodné prevádzky so samostatnou predajnou plochou menšou ako 2 500 m², bez ohľadu na to, aký je súčet predajnej plochy všetkých ich prevádzok;
 - b) neuplatňuje sa na kolektívne veľké obchodné prevádzky;
 - c) nevzťahuje sa na samostatné obchodné prevádzky, ktoré sa zaoberajú záhradníctvom a predajom vozidiel, stavebných materiálov, strojov a priemyselných súčiastok, a
 - d) v prípade obchodných prevádzok, ktoré sa zaoberajú prevažne predajom nábytku, sanitárnych výrobkov, dverí a okien, a predajní potrieb pre domáчих majstrov, sa vyberá len zo 40 % príslušného základu na určenie dane?
2. Má sa článok 107 ods. 1 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že zakázanú štátnu pomoc podľa tohto ustanovenia predstavuje

- a) úplné oslobodenie samostatných obchodných prevádzok, ktorých predajná plocha je menšia ako 2 500 m², kolektívnych obchodných prevádzok a samostatných obchodných prevádzok, ktoré sa zaoberajú záhradníctvom a predajom vozidiel, stavebných materiálov, strojov a priemyselných súčiastok, od IGEC a
 - b) čiastočné oslobodenie samostatných obchodných prevádzok, ktoré sa zaoberajú prevažne predajom nábytku, sanitárnych výrobkov, dverí a okien, a predajní potrieb pre domácich majstrov, od IGEC?
3. Ak uvedené úplné a čiastočné oslobodenie od IGEC predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, aká by bola časová pôsobnosť tohto rozhodnutia vzhľadom na existenciu a obsah [listu Komisie z 2. októbra 2003]?”

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti

- 19 Regionálna vláda Katalánska spochybňuje prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania z dôvodu, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu je nedostatočne odôvodnené a podrobne neuvádza skutkový a právny rámec sporu vo veci samej.
- 20 Rozhodnutie vnútroštátneho súdu však obsahuje všetky skutkové a právne okolnosti potrebné na to, aby Súdny dvor poskytol vnútroštátnemu súdu užitočné odpovede na rôzne položené otázky.
- 21 Regionálna vláda Katalánska tiež tvrdí, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný, pokiaľ ide o jeho časť týkajúcu sa slobody usadiť sa, z dôvodu, že skutkový stav vo veci samej je čisto vnútroštátny.
- 22 Ako však konštatovala generálna advokátka v bode 21 svojich návrhov, vnútroštátny súd rozhoduje o žalobe o vyhlásenie neplatnosti ustanovení, ktoré sa uplatňujú nielen na vnútroštátnych štátnych príslušníkov, ale takisto na štátnych príslušníkov iných členských štátov, a rozhodnutie, ktoré tento súd prijme po vydaní tohto rozsudku Súdneho dvora, bude mať účinky aj voči nim, takže je vhodné, aby Súdny dvor poskytol odpoveď na otázky položené v súvislosti s ustanoveniami Zmluvy aj napriek tomu, že všetky okolnosti sporu vo veci samej sa obmedzujú len na jediný členský štát (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. mája 2013, Libert a i., C-197/11 a C-203/11, EU:C:2013:288, bod 35, ako aj z 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 51).
- 23 Pokiaľ ide o dôvod neprípustnosti vznesený regionálnou vládou Katalánska založený na tom, že opatrenia, akými sú opatrenia dotknuté vo veci samej, neovplyvňujú obchod medzi členskými štátmi a nenarúšajú hospodársku súťaž vzhľadom na miestny charakter maloobchodnej činnosti, stačí konštatovať, že ide o otázku výkladu článku 107 ods. 1 ZFEÚ, ktorá nemôže viesť k neprípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania.
- 24 V priebehu konania regionálna vláda Katalánska tiež tvrdila, že návrh na začatie prejudiciálneho konania treba považovať za neprípustný vzhľadom na to, že spor vo veci samej sa v nadväznosti na zmenu zákona 16/2000 stal bezpredmetným.
- 25 Vnútroštátny súd však listom z 1. júna 2017, ktorý bol doručený Súdnemu dvoru 7. júna 2017, informoval Súdny dvor o tom, že spor vo veci samej si podľa neho napriek zmene dotknutej právnej úpravy zachoval svoj predmet konania. Tento súd navyše trval na svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

- 26 Napokon treba spresniť, že hoci z hľadiska práva štátnej pomoci nezákonnosť oslobodenia od dane nemá vplyv na zákonnosť samotného výberu dane, takže osoby povinné platiť daň sa nemôžu odvolávať na túto nezákonnosť s cieľom vyhnúť sa plateniu tejto dane (rozsudok z 27. októbra 2005, *Distribution Casino France a i.*, C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657, bod 44), spor vo veci samej sa netýka žiadosti o oslobodenie od spornej dane, ale zákonnosti pravidiel, ktoré sa ho z hľadiska práva Únie týkajú. Vôbec tak nie je zjavné, že by druhá a tretia prejudiciálna otázka neboli skutočne relevantné pre rozhodnutie sporu, ktorý prejednáva vnútroštátny súd (pozri analogicky rozsudok z 15. júna 2006, *Air Liquide Industries Belgium*, C-393/04 a C-41/05, EU:C:2006:403, bod 25).
- 27 Návrh na začatie prejudiciálneho konania je tak v celom rozsahu prípustný.

O veci samej

O prvej otázke

- 28 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú články 49 a 54 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bránia dani z veľkých obchodných prevádzok, akou je daň dotknutá vo veci samej.
- 29 Podľa ustálenej judikatúry sleduje sloboda usadiť sa zabezpečenie výhody vnútroštátneho zaobchádzania v hostiteľskom členskom štáte štátnym príslušníkom iného členského štátu a spoločnostiam uvedeným v článku 54 ZFEÚ a zakazuje akúkoľvek diskrimináciu, pokiaľ ide o spoločnosti, na základe ich miesta sídla (pozri najmä rozsudky z 12. decembra 2006, *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, EU:C:2006:773, bod 43, ako aj zo 14. decembra 2006, *Denkavit Internationaal a Denkavit France*, C-170/05, EU:C:2006:783, bod 22).
- 30 V tejto súvislosti sú zakázané nielen zjavné diskriminácie založené na mieste sídla spoločností, ale aj všetky formy skrytej diskriminácie, ktoré použitím iných rozlišovacích kritérií vedú v skutočnosti k rovnakému výsledku (rozsudok z 5. februára 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, bod 30 a citovaná judikatúra).
- 31 Okrem toho povinný poplatok, ktorý stanovuje kritérium zdanlivo objektívneho rozlišovania, ale ktoré vo väčšine prípadov znevýhodňuje – s prihliadnutím na jeho znaky – spoločnosti so sídlom v iných členských štátoch, ktoré sa nachádzajú v situácii porovnateľnej so situáciou podnikov so sídlom v členskom štáte zdanenia, predstavuje nepriamu diskrimináciu na základe miesta sídla spoločností, ktorá je zakázaná článkami 49 a 54 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. februára 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, body 37 až 41).
- 32 Dotknutá právna úprava stanovuje vo veci samej kritérium týkajúce sa predajnej plochy prevádzky, ktoré nezakladá priamu diskrimináciu.
- 33 Ani zo skutočností predložených Súdnemu dvoru nevyplýva, že toto kritérium vo väčšine prípadov znevýhodňuje štátnych príslušníkov iných členských štátov alebo spoločnosti, ktoré majú svoje sídlo v iných členských štátoch.
- 34 Konkrétne, ani informácie nachádzajúce sa v liste, ktorý zaslala Komisia španielskym orgánom 7. júla 2004, ktorý je citovaný vo vnútroštátnom rozhodnutí, a z ktorého vyplýva, že podniky iných členských štátov predstavovali 61,5 % plochy využívanej prevádzkami nad 2 500 m², ktoré podliehajú IGEC, ani informácie, ktoré poskytla ANGED v rámci jej písomných pripomienok, a z ktorých okrem iného vyplýva, že 52 % daňovej záťaže IGEC spočíva na veľkých obchodných prevádzkach iných členských štátov, sú postačujúce, najmä vzhľadom na tieto percentá, na podporu takého záveru.

35 Z toho dôvodu treba na prvú otázku odpovedať tak, že články 49 a 54 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia dani z veľkých obchodných prevádzok, akou je daň dotknutá vo veci samej.

O druhej otázke

36 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či daň, akou je daň dotknutá vo veci samej, ktorá sa vyberá od veľkých obchodných prevádzok najmä podľa ich predajnej plochy v rozsahu, v akom oslobodzuje prevádzky s predajnou plochou menšou ako 2 500 m² a tie, ktorých činnosť je zameraná na záhradníctvo, predaj vozidiel, stavebných materiálov, strojov a priemyselných súčiastok, a ktorá prevádzkam, ktorých činnosť sa týka predaja nábytku, sanitárnych výrobkov, dverí a okien, ako aj potrieb pre domácich majstrov, poskytuje zníženie základu na určenie dane o 60 %, predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

37 Kvalifikácia vnútroštátneho opatrenia ako „štátnej pomoci“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ vyžaduje, aby boli splnené všetky nasledujúce podmienky. Po prvé musí ísť o štátny zásah alebo o zásah prostredníctvom štátnych prostriedkov. Po druhé toto opatrenie musí byť spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí svojmu príjemcovi poskytovať selektívnu výhodu. Po štvrté musí narušovať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže (pozri najmä rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 53).

38 Pokiaľ ide o podmienku selektivity výhody, ktorá bola tiež zmienená pred Súdnym dvorom, z ustálenej judikatúry vyplýva, že posúdenie tejto podmienky predpokladá zistenie, či je v rámci danej právnej úpravy dotknuté také vnútroštátne opatrenie, že zvyhodňuje „určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru“ pred inými, ktorí sa vzhľadom na cieľ sledovaný touto úpravou nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii a sú tak vystavení odlišnému zaobchádzaniu, ktoré v podstate možno kvalifikovať ako „diskriminačné“ (pozri najmä rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 54, ako aj citovanú judikatúru).

39 Pokiaľ ide konkrétne o vnútroštátne opatrenia, ktoré poskytujú daňovú výhodu, je potrebné pripomenúť, že opatrenie takejto povahy, ktoré síce nepredstavuje prevod štátnych prostriedkov, ale stavia príjemcu do situácie, ktorá je výhodnejšia ako situácia iných daňovníkov, môže príjemcom zabezpečovať selektívnu výhodu a predstavuje tak štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Naopak daňová výhoda, ktorá vyplýva zo všeobecného opatrenia, ktoré sa uplatňuje na všetky hospodárske subjekty bez rozdielu, nepredstavuje takúto pomoc v zmysle uvedeného ustanovenia (rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 56).

40 V tejto súvislosti kvalifikácia daňového opatrenia ako „selektívneho“ v prvom rade predpokladá identifikovať spoločný alebo „obvyklý“ daňový systém uplatniteľný v dotknutom členskom štáte a v druhom rade preukázať, že preskúmané daňové opatrenie sa od neho odchyľuje, pretože zavádza rozdiely medzi hospodárskymi subjektmi, ktoré sa vzhľadom na cieľ sledovaný spoločným daňovým systémom nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii (pozri najmä rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 57, ako aj citovanú judikatúru).

41 Treba tiež pripomenúť, že referenčný právny rámec na účely posúdenia selektivity opatrenia nemusí byť nevyhnutne definovaný v rámci hraníc územia dotknutého členského štátu, ale môže byť definovaný územím, v rámci ktorého regionálny alebo miestny orgán vykonáva právomoc, ktorú mu zveruje ústava alebo zákon. Je to tak v prípade, ak mal tento orgán také právne a skutkové postavenie, ktoré by mu zabezpečovalo dostatočnú autonómiu voči ústrednej vláde členského štátu na to, aby vzhľadom na opatrenia, ktoré prijíma, to bol posledný uvedený orgán a nie ústredná vláda, kto má hlavnú úlohu

pri určovaní politického a hospodárskeho prostredia, v ktorom podniky pôsobia [pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. septembra 2008, Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja) a i., C-428/06 až C-434/06, EU:C:2008:488, body 47 až 50, ako aj citovanú judikatúru].

- 42 Štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ však nepredstavuje opatrenie zavádzajúce rozlišovanie medzi podnikmi, ktoré sú vzhľadom na cieľ sledovaný dotknutým právnym režimom v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii, a preto je *a priori* selektívne, ak sa členskému štátu podarí preukázať, že toto rozlišovanie vyplýva z povahy alebo štruktúry systému, ktorého je uvedené opatrenie súčasťou (rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 58, ako aj citovaná judikatúra).
- 43 Opatrenie spočívajúce vo výnimke z uplatnenia všeobecného daňového systému môže byť odôvodnené povahou alebo všeobecnou štruktúrou daňového systému, ak dotknutý členský štát môže preukázať, že toto opatrenie vyplýva priamo zo základných alebo hlavných zásad jeho daňového systému. V tomto ohľade je potrebné rozlišovať medzi cieľmi, ktoré sú stanovené pre osobitný daňový systém a nie sú vlastné tomuto systému, a na druhej strane vlastnými mechanizmami samotného daňového systému, ktoré sú nevyhnutné na uskutočňovanie týchto cieľov (rozsudok zo 6. septembra 2006, Portugalsko/Komisia, C-88/03, EU:C:2006:511, bod 81).
- 44 Treba tiež pripomenúť, že hoci na účely konštatovania selektivity daňového opatrenia nie je vždy nevyhnutné, aby toto opatrenie predstavovalo odchýlku od daňového systému, ktorý sa považuje za všeobecný, okolnosť, že je takouto odchýlkou, je na tento účel úplne relevantná, ak z toho vyplýva, že sa rozlišujú dve kategórie hospodárskych subjektov, ktoré sú *a priori* predmetom odlišného zaobchádzania, teda subjekty, na ktoré sa vzťahuje odchylné opatrenie, a subjekty, ktoré naďalej spadajú pod spoločný daňový systém, a to napriek tomu, že uvedené dve kategórie sú z hľadiska cieľa sledovaného uvedeným systémom v porovnateľnej situácii (rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 77).
- 45 Pokiaľ ide o právne predpisy dotknuté vo veci samej, treba najprv uviesť, že na Súdnom dvore nebolo spochybnené, že územným referenčným rámcom by malo byť územie Autonómneho spoločenstva Katalánsko.
- 46 Hoci sa kritérium zdanenia týkajúce sa predajnej plochy nejaví ako formálne odchylné od daného referenčného právneho rámca, aj tak má ten následok, že z rozsahu pôsobnosti tejto dane vylučuje obchodné prevádzky, ktorých predajná plocha je menšia ako 2 500 m². IGEC tak nemožno odlišiť od regionálnej dane, ktorej podliehajú obchodné prevádzky s predajnou plochou presahujúcou určitú hraničnú hodnotu.
- 47 Článok 107 ods. 1 ZFEÚ však definuje štátne zásahy na základe ich účinkov a nezávisle od použitých techník (rozsudok z 22. decembra 2008, British Aggregates Association, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 89).
- 48 Nemožno preto *a priori* vylúčiť, že také kritérium umožňuje v praxi zvýhodniť „určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ tým, že zníži ich zaťaženie vo vzťahu k tým, ktorí podliehajú zdaneniu dotknutému vo veci samej.
- 49 V tomto kontexte treba preto určiť, či sa obchodné prevádzky, ktoré sú takto vylúčené z pôsobnosti tejto dane, nachádzajú alebo nenachádzajú v situácii porovnateľnej so situáciou prevádzok, na ktoré sa daň vzťahuje.
- 50 V rámci tejto analýzy je dôležité zohľadniť, že v prípade neexistencie právnej úpravy Únie v tejto oblasti spadá určenie zdaniteľného základu a rozloženie daňového zaťaženia jednotlivých faktorov výroby a jednotlivých hospodárskych sektorov nepochybne do právomoci členských štátov alebo entít

pôsobiacich na nižšej ako štátnej úrovni, ktoré majú daňovú autonómiu (rozsudok z 15. novembra 2011, Komisia a Španielsko/Government of Gibraltar a Spojené kráľovstvo, C-106/09 P a C-107/09 P, EU:C:2011:732, bod 97).

- 51 Ako totiž pripomína Komisia v bode 156 svojho oznámenia týkajúceho sa pojmu „štátna pomoc“, uvedeného v článku 107 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. EÚ C 262, 2016, s. 1), „členské štáty môžu slobodne rozhodovať o hospodárskej politike, ktorú považujú za najvhodnejšiu, a najmä rozložiť podľa svojich predstáv daňové zaťaženie na rôzne výrobné faktory [...] v súlade s právom Únie“.
- 52 Pokiaľ ide o daň dotknutú vo veci samej, z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom vyplýva, že jej cieľom je prispievať k ochrane životného prostredia a územného plánovania. Ide totiž o nápravu a kompenzáciu dôsledkov činnosti týchto veľkých obchodných prevádzok na životné prostredie a územie spôsobených osobitne dopravným tokom tak, že majú povinnosť prispievať k financovaniu environmentálnych akčných plánov a ku zlepšeniu infraštruktúry.
- 53 V tejto súvislosti nemožno spochybníť, že vplyv obchodných prevádzok na životné prostredie závisí vo veľkej miere od ich veľkosti. Čím je totiž predajná plocha väčšia, tým je väčšia koncentrácia verejnosti, čo sa prejavuje väčšími škodami na životnom prostredí. Z toho vyplýva, že kritérium založené na hraničnej hodnote predajnej plochy, akým je kritérium stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave vo veci samej, na účely rozlíšenia medzi podnikmi podľa toho, či ich vplyv na životné prostredie je viac alebo menej silný, je v súlade so sledovanými cieľmi.
- 54 Je tiež zjavné, že zriadenie takých prevádzok má mimoriadny význam pre politiku územného plánovania, a to bez ohľadu na ich umiestnenie (pozri analogicky rozsudok z 24. marca 2011, Komisia/Španielsko, C-400/08, EU:C:2011:172, bod 80).
- 55 Za týchto podmienok kritérium zdanenia na základe predajnej plochy, o aké ide vo veci samej, vedie k rozlíšeniu kategórií prevádzok, ktoré sa nenachádzajú v porovnateľnej situácii vzhľadom na ciele, ktoré sleduje právna úprava, ktorá ho stanovila.
- 56 Preto oslobodenie od dane pre obchodné prevádzky, ktorých predajná plocha je menšia ako 2 500 m², nemožno považovať za selektívnu výhodu pre tieto prevádzky, a nemôže tak predstavovať štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.
- 57 Vnútroštátny súd sa pýta aj na ostatné vlastnosti predmetnej dane vo veci samej. Pýta sa, či úplné oslobodenie od tejto dane pre kolektívne a samostatné obchodné prevádzky záhradníctva a predaja vozidiel, stavebných materiálov, strojov a priemyselných súčiastok, ako aj zníženie základu na určenie dane o 60 % pre prevádzky, ktoré vykonávajú činnosť predaja nábytku, sanitárnych výrobkov, dverí a okien, ako aj potrieb pre domácich majstrov, predstavujú výhody v prospech týchto prevádzok.
- 58 Najprv treba uviesť, že tieto opatrenia majú odchylnú povahu vo vzťahu k referenčnému rámcu stanovenému týmto osobitným zdanením.
- 59 Regionálna vláda Katalánska ďalej vo svojich písomných pripomienkach tvrdí, že činnosti dotknutých obchodných prevádzok vyžadujú vzhľadom na ich povahu značné predajné plochy, pričom tieto plochy nie sú určené na prilákanie väčšieho počtu spotrebiteľov, ani nezvyšujú príval kupujúcich, ktorí sa tam premiestňujú v súkromných vozidlách. Tieto činnosti tak spôsobujú menej škôd na životnom prostredí a územnom plánovaní ako činnosti prevádzok, na ktoré sa vzťahuje dotknutá daň.
- 60 Taká skutočnosť môže odôvodniť rozlišovanie podľa právnej úpravy spornej vo veci samej, ktorá tak nemá za následok priznanie selektívnych výhod v prospech dotknutých obchodných prevádzok. Vnútroštátnemu súdu však prináleží overiť, či ide o taký prípad.

- 61 Pokiaľ ide napokon o kritérium daňového rozlišovania týkajúceho sa samostatnej povahy obchodnej prevádzky, ktoré má za následok oslobodenie kolektívnych veľkých obchodných prevádzok od IGEC, vedie toto kritérium naopak k rozlíšeniu dvoch kategórií prevádzok, ktoré sa objektívne nachádzajú v porovnateľnej situácii vzhľadom na ciele ochrany životného prostredia a územného plánovania, ktoré sleduje predmetná právna úprava vo veci samej. V dôsledku toho má nezdanenie týchto kolektívnych veľkých obchodných prevádzok touto daňou selektívnu povahu a za predpokladu, že sú splnené ostatné podmienky stanovené v článku 107 ods. 1 ZFEÚ, môže preto predstavovať štátnu pomoc.
- 62 V tejto súvislosti možno konštatovať, že takéto opatrenie je financované zo štátnych prostriedkov a je pripísateľné štátu v zmysle tohto ustanovenia.
- 63 Navyše na rozdiel od toho, čo vo svojich písomných pripomienkach tvrdí regionálna vláda Katalánska, také opatrenie môže tiež ovplyvniť obchod a narúšať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.
- 64 Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že na účely kvalifikovania opatrenia ako „štátnej pomoci“ sa nemusí preukázať skutočný dosah pomoci na obchod medzi členskými štátmi, ako aj skutočné narušenie hospodárskej súťaže, ale len preskúmať, či táto pomoc môže tento obchod ovplyvniť a narušiť hospodársku súťaž (pozri najmä rozsudok z 27. júna 2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, bod 78).
- 65 Najmä pokiaľ pomoc poskytnutá členskými štátmi posilňuje postavenie určitých podnikov vo vzťahu k postaveniu ostatných konkurenčných podnikov v obchode medzi členskými štátmi, musí sa tento obchod považovať za ovplyvnený takou pomocou a nie je nevyhnutné, aby sa podniky, ktoré sú príjemcami pomoci, samy zúčastňovali na obchode medzi členskými štátmi. Ak totiž členský štát poskytne podnikom pomoc, činnosť v rámci štátu možno udržať alebo zvýšiť s takým následkom, že sa šance podnikov so sídlom v iných členských štátoch vstúpiť na trh tohto členského štátu znížia (pozri najmä rozsudok z 27. júna 2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, bod 79).
- 66 Čo sa týka podmienky narušenia hospodárskej súťaže, pomocí, ktorých cieľom je odbremeniť podnik od nákladov, ktoré by musel bežne znášať v rámci svojej bežnej prevádzky alebo bežných činností, v zásade narúšajú podmienky hospodárskej súťaže (pozri najmä rozsudok z 27. júna 2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, bod 80).
- 67 S prihliadnutím na vyššie uvedené treba na druhú otázku odpovedať tak, že daň, akou je daň dotknutá vo veci samej, ktorá sa vyberá od veľkých obchodných prevádzok najmä podľa ich predajnej plochy, pričom oslobodzuje prevádzky s predajnou plochou menšou ako 2 500 m², nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Taká daň tiež nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle tohto ustanovenia v rozsahu, v akom oslobodzuje prevádzky, ktorých činnosť je zameraná na záhradníctvo, predaj vozidiel, stavebných materiálov, strojov a priemyselných súčiastok, a v rozsahu, v akom prevádzkam, ktorých činnosť sa týka predaja nábytku, sanitárnych výrobkov, dverí a okien, ako aj potrieb pre domácich majstrov, poskytuje zníženie základu na určenie dane o 60 %, ak tieto prevádzky nespôsobujú tak závažné škody v oblasti životného prostredia a územného plánovania ako iné prevádzky, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.
- 68 Takáto daň naopak predstavuje štátnu pomoc v zmysle tohto ustanovenia v rozsahu, v akom oslobodzuje kolektívne obchodné veľké prevádzky, ktorých predajná plocha je minimálne 2 500 m².

O tretej otázke

- 69 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či v prípade kladnej odpovede na druhú otázku štátna pomoc vyplývajúca z oslobodení a znížení dane z veľkých obchodných prevádzok, o aké ide vo veci samej, by mohla byť považovaná za existujúcu pomoc v zmysle článku 1 písm. b) nariadenia č. 659/1999, ktorý bol v podstate prevzatý do článku 1 písm. b) nariadenia 2015/1589.
- 70 S prihliadnutím na odpoveď na druhú otázku treba odpovedať na túto tretiu otázku.
- 71 V tejto súvislosti treba najprv pripomenúť, že platnosť aktov zavádzajúcich opatrenia pomoci je poznačená porušením článku 108 ods. 3 poslednej vety ZFEÚ vnútroštátnymi orgánmi a že vnútroštátne súdy sú povinné zabezpečiť osobám podliehajúcim ich právomoci, ktoré sa môžu takéhoto porušenia dovoliavať, že v súlade s vnútroštátnym právom budú vyvolané všetky dôsledky jednak v súvislosti s platnosťou aktov zavádzajúcich opatrenia pomoci, ako aj s vymáhaním finančných podpôr poskytnutých v rozpore s týmto ustanovením alebo s prípadnými predbežnými opatreniami (rozsudok z 21. novembra 1991, *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires a Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon*, C-354/90, EU:C:1991:440, bod 12).
- 72 Existujúca pomoc však môže byť v súlade s článkom 108 ods. 1 ZFEÚ naďalej poskytovaná dovtedy, kým Komisia nerozhodne o jej nezlučiteľnosti, pričom článok 108 ods. 3 ZFEÚ nepriznáva vnútroštátnym súdom právomoc zakázať jej vykonávanie (rozsudok z 18. júla 2013, *P Oy*, C-6/12, EU:C:2013:525, body 36 a 41).
- 73 Pokiaľ však ide o článok 1 písm. b) bod v) nariadenia č. 659/1999, ktorý cituje vnútroštátny súd, a ktorý sa týka prípadu, v ktorom možno stanoviť, že opatrenie v čase, keď nadobudlo účinnosť, nepredstavovalo pomoc a následne, hoci ho členský štát nezmenil, sa stalo pomocou v dôsledku vývoja spoločného trhu, nezdá sa, že by takéto podmienky mohli byť za okolností veci samej splnené.
- 74 Pokiaľ ide o otázku, či by pomoc, ktorú získali dotknuté prevádzky v rámci zdanenia dotknutého vo veci samej, mohla byť považovaná za pomoc, ktorá je predmetom schvaľovacieho rozhodnutia Komisie v zmysle článku 1 písm. b) bodu ii) nariadenia č. 659/1999, prevzatého do článku 1 písm. b) bodu ii) nariadenia 2015/1589, treba pripomenúť, že akt v oblasti štátnej pomoci bez ohľadu na jeho formu predstavuje takéto rozhodnutie, ak vzhľadom na jeho podstatu a na zámer Komisie táto inštitúcia v skúmanom akte konečným spôsobom na záver fázy predbežného preskúmania vymedzila svoj postoj k dotknutému opatreniu, a teda či dospela k záveru, že toto opatrenie predstavuje alebo nepredstavuje pomoc, a že nevzbudzuje pochybnosti o zlučiteľnosti s vnútorným trhom (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. júla 2008, *Athinaiki Techniki/Komisia*, C-521/06 P, EU:C:2008:422, bod 46, ako aj z 9. júna 2011, *Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia*, C-465/09 P až C-470/09 P, neuvverejnený, EU:C:2011:372, bod 94).
- 75 Súdny dvor tiež rozhodol, že existenciu takéhoto rozhodnutia Komisie musí byť možné konštatovať na základe objektívnych skutočností a zodpovedať jasnému a konečnému vyjadreniu postoja Komisie v súvislosti s dotknutým opatrením (rozsudok z 9. júna 2011, *Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia*, C-465/09 P až C-470/09 P, neuvverejnený, EU:C:2011:372, bod 95).
- 76 Z preventívnej kontroly v záležitosti štátnej pomoci vykonávanej Komisiou, a najmä zo zákazu zavedenia novej pomoci pred prijatím konečného rozhodnutia podľa článku 108 ods. 3 poslednej vety ZFEÚ totiž vyplýva, že nesmú byť žiadne pochybnosti o existencii rozhodnutia vyjadrujúceho sa ku zlučiteľnosti takej pomoci a platí to o to viac, ak údajne schválená pomoc nebola Komisii oznámená v súlade s článkom 108 ods. 3 ZFEÚ, čím je ohrozená právna istota, ktorú má toto ustanovenie zaručovať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júna 2011, *Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia*, C-465/09 P až C-470/09 P, EU:C:2011:372, body 96, ako aj 97).

- 77 Z toho dôvodu tak nemožno vo veci samej vyvodiť takéto schválenie z listu Komisie z 2. októbra 2003, citovanom vnútroštátnym súdom a pripomenutom v bode 16 tohto rozsudku, keďže z informácií poskytnutých Súdnemu dvoru vyplýva, že Komisia sa v tomto liste vyjadrila len k otázke súladu spôsobov použitia príjmov z IGEC s právom štátnej pomoci.
- 78 Napokon treba uviesť, že podľa článku 1 písm. b) bodu iv) nariadenia č. 659/1999, ktorý bol v podstate prevzatý do článku 1 písm. b) bodu iv) nariadenia 2015/1589, má pojem „existujúca pomoc“ znamenať aj „pomoc, ktorá sa považuje za existujúcu pomoc podľa článku 15 tohto prvého nariadenia“.
- 79 Článok 15 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, ktorý bol prevzatý do článku 17 nariadenia 2015/1589, spresňuje, že právomoci Komisie vymáhať pomoc budú podliehať premlčacej lehote desiatich rokov. Podľa odseku 2 tohto článku začína táto premlčacia lehota plynúť dňom, kedy sa protiprávna pomoc udelila príjemcovi buď ako individuálna pomoc, alebo ako pomoc podľa schémy pre pomoc a akékoľvek opatrenie prijaté Komisiou alebo členským štátom konajúcim na žiadosť Komisie v súvislosti s protiprávnou pomocou preruší plynutie premlčacej lehoty. Navyše podľa odseku 3 uvedeného článku akákoľvek pomoc, v súvislosti s ktorou premlčacia lehota uplynula, sa bude považovať za existujúcu pomoc.
- 80 Bez ohľadu na samotný rozsah, ktorý treba tomuto ustanoveniu priznať, ak sa na naň odvoláva pred vnútroštátnym súdom, treba konštatovať, že podmienky v ňom stanovené nie sú v žiadnom prípade vo veci samej splnené.
- 81 Treba totiž konštatovať, že v rozsahu, v akom sú príjemcovia pomoci vyplývajúcej z dane, akou je daň vo veci samej, definovaní všeobecným a abstraktným spôsobom, a v akom suma pomoci, ktorá sa im takto prizná, zostáva neurčitá, spadá táto pomoc pod pojem „schéma pomoci“ v zmysle článku 1 písm. d) nariadenia č. 659/1999, ktorého znenie je v tom istom znení prevzaté do článku 1 písm. d) nariadenia 2015/1589.
- 82 V súlade s článkom 15 ods. 2 nariadenia č. 659/1999 tak deň, keď sa protiprávna pomoc skutočne udelila jej príjemcovi, predstavuje začiatok plynutia premlčacej lehoty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. decembra 2011, France Télécom/Komisia, C-81/10 P, EU:C:2011:811, body 80 až 82, a uznesenie zo 7. decembra 2017, Írsko/Komisia, C-369/16 P, neuvyverejnené, EU:C:2017:955, bod 41).
- 83 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu však vyplýva, že listom Komisie z 28. novembra 2014 spomenutom vo vnútroštátnom rozhodnutí a pripomenutom v bode 17 tohto rozsudku, táto inštitúcia informovala španielske orgány, že IGEC môže predstavovať štátnu pomoc a že táto daň sa musí zmeniť alebo zrušiť. Takýto dokument preto predstavuje opatrenie prijaté Komisiou v zmysle článku 15 druhého odseku nariadenia č. 659/1999, ktoré prerušuje plynutie premlčacej lehoty, takže pomoc poskytnutú v období desiatich rokov, ktoré predchádzajú tomuto listu, nemožno považovať za existujúcu pomoc.
- 84 Pokiaľ ide o pomoc poskytnutú skôr, vyplýva tiež z tohto listu z roku 2014, ako aj z listu Komisie z 2. októbra 2003 citovanom vnútroštátnym súdom, že tieto listy boli zaslané po výmene informácií a žiadostí o informácie od španielskych orgánov o režime IGEC.
- 85 Za takýchto okolností prerušili takéto žiadosti tiež plynutie premlčacej lehoty stanovenej v článku 15 nariadenia č. 659/1999 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2005, Scott/Komisia, C-276/03 P, EU:C:2005:590, bod 36).
- 86 S prihliadnutím na vyššie uvedené treba na tretiu otázku odpovedať tak, že za okolností, aké opísal vnútroštátny súd, nemôže štátna pomoc vyplývajúca z daňového režimu, o aký ide vo veci samej, predstavovať existujúcu pomoc v zmysle článku 1 písm. b) nariadenia č. 659/1999, ktorého znenie bolo prevzaté do článku 1 písm. b) nariadenia č. 2015/1589.

O trovách

- 87 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. Články 49 a 54 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia dani z veľkých obchodných prevádzok, akou je daň dotknutá vo veci samej.
2. Daň, akou je daň dotknutá vo veci samej, ktorá sa vyberá od veľkých obchodných prevádzok najmä podľa ich predajnej plochy v rozsahu, v akom oslobodzuje prevádzky s predajnou plochou menšou ako 2 500 m², nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Taká daň tiež nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle tohto ustanovenia v rozsahu, v akom oslobodzuje prevádzky, ktorých činnosť je zameraná na záhradníctvo, predaj vozidiel, stavebných materiálov, strojov a priemyselných súčiastok, ani ktorá prevádzkam, ktorých činnosť sa týka predaja nábytku, sanitárnych výrobkov, dverí a okien, ako aj potrieb pre domáчих majstrov, poskytuje zníženie základu na určenie dane o 60 %, ak tieto prevádzky nespôsobujú tak závažné škody v oblasti životného prostredia a územného plánovania ako iné prevádzky, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Takáto daň naopak predstavuje štátnu pomoc v zmysle tohto ustanovenia v rozsahu, v akom oslobodzuje kolektívne obchodné veľké prevádzky, ktorých predajná plocha je minimálne 2 500 m².

3. Za okolností, aké opísal vnútroštátny súd, nemôže štátna pomoc vyplývajúca z daňového režimu, o aký ide vo veci samej, predstavovať existujúcu pomoc v zmysle článku 1 písm. b) nariadenia Rady č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES, ktorého znenie bolo prevzaté do článku 1 písm. b) nariadenia Rady (EÚ) 2015/1589 z 13. júla 2015 stanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Podpisy